వలపు

జయంతి
వెంకటరమణ

"విత్తనములు మొలకెత్తుటకేమి కావలయును
గాలి నీరు, సారవంతమైన నేల కావలయును.
విత్తనములు మొలకెత్తుటకేమి కావలయును?
. . . ."

ఎలిమెంటరీ స్కూలులో ఒక విద్యార్థి మిగత విద్యార్థులచేత ప్రశ్నకు సమాధానం తిరిగి తిరిగి చెప్పిస్తున్నాడు.

నడుస్తున్న నాగభూషణం క్షణకాలం ఆగి మరీ మరీ విన్నాడు. "అనుకూల పరిస్థితులలోనే విత్తనములు మొలకెత్తును..."

ఉపాధ్యాయుని గొంతు వినిపించింది. నడుస్తూనే అనుకుంటున్నాడు.

"అవును, అనుకూల పరిస్థితులలోనే విత్తనములు మొలకెత్తును. దేనికైనా అనుకూల పరిస్థితులు కారణము" అనుకుంటూ ఆగిపోయాడు క్షణకాలం. ఆగవలసిన చోటనే ఆగాడు—ఆగవలసిన క్షణంలోనే గడియారం చెప్పినట్టుగా ఆగాడు. చూడవలసిన వేపే చూశాడు. చూడవలసిన వ్యక్తినే చూశాడు. ఆమె అక్కడే కంచె అవతల నిలబడి ఉంది.

● ● ●

ఆ వూరు చిన్న వూరే. కాని చాలా వూళ్ళ కన్న గుర్తింపు ఉన్న వూరు. నలుచదరంగా ఉండే ఆ వూరి వైశాల్యం ఒక చదరపు ఫర్లాంగు ఉంటుందేమో! అందులోనే ఒక వంక ఎలిమెంటరీ స్కూలుంది. రెండో వంక హైస్కూలుంది. మూడో వేపు శివాలయం. దానికి దగ్గరగా పోస్టాఫీసు ఉన్నాయి. వీటి కెదురుగా కోనారి కోనేరుంది. ఎలిమెంటరీ స్కూలు ప్రక్కనే ఈ మధ్య— ఒక ఎనిమిది తొమ్మిది నెలల క్రితం ఒక గ్రామీణ బ్యాంకు ఏర్పడింది. అందులో క్లర్కుగా పనిచేయడానికొచ్చిన వాడే నాగభూషణం. అతనుండేది శివాలయం వీధిలో చెరువు గట్టు మీద వరుసగా ఉన్న నాలుగిళ్ళలో దూరంగా ఉన్న చివరింటిలో. ఆ ఇంటి వెనుక ఒక చిన్న మామిడితోట, విశాలమైన పెరడు, తోటముందు పెరటిలో ఒక గిలకబావి, ఆ బావి చుట్టు పెళ్ళి కెదిగిన అమ్మాయిల్లా అరటి చెట్లు — ఆ పెరటిలోనే అందమైన పూల మొక్కలు—పాత పెంకుటిల్లయితేనేం గాక నివాస యోగ్యమై నాలుగు గదులతో మడికి, మైలకి వేరు వేరుగా ఏర్పాట్లతో వాకిలి ముందు రెండు పోక చెట్లతో చూడ ముచ్చటగా ఉంటుంది. విశాలమైన పెరటితో, తోటతో ఉండే ఆ ఇంటిలో వూరికి దూరంగా, పొలాలకి దగ్గరగా చెరువు గట్టున ఉన్న ఆ ఇంటిలో ఏవి ఉండకూడదు? ఏవైనా ఉండ వచ్చు. ఏవి ఉన్నా లేకపోయినా పెరటిలో నాగుపాములు, తాచుపాములు తిరుగుతున్నాయంటారు. కోనేరులో పడి ఆత్మహత్య చేసుకున్న కోనారి ఆ ఇంటి ప్రాంతంలో పెద్ద దయ్యమై తిరుగుతూ ఉంటాడని కొందరంటారు. అది కిట్టనివాళ్ళనే మాట అని గవరమ్మ అంటుంది. ఆమె ఇంటి యజమానురాలు. ఆమె ఇంటికి దూరంగా ప్రక్క వూరిలో కొడుకు దగ్గర ఉండటం చేత, ఇంత చక్కని ఇల్లు కూడా పాడుపడిన ట్లయిపోయింది. ఇదిగో— ఈ మధ్యనే నాగభూషణం రాకతో ఆ ఇంటికి కళ వచ్చింది. గవరమ్మ దగ్గరుండి ఇల్లు, పెరడు, బావి బాగుచేయించింది. ఇప్పుడు నిజంగా ఆ ఇల్లు చూడ ముచ్చటగా ఉంటుంది. అందుచేత కోనేటికి నీటికొచ్చేవారు, స్నానం కొచ్చేవారు ఒకసారన్నా ఇంటి వేపు చూడకపోరు. చూసేవారంతా ఆ ఇంటి అందాన్ని ఆస్వాదించటంకోసమే చూస్తున్నారంటే పొరపాటే. అందులో చాలా మంది నాగభూషణాన్ని చూడటం కోసమే చూస్తారనటం సబబు. ఎందుకంటే, అతని కింకా పెళ్ళి కాలేదు. చెప్పుకోదగ్గ అందగాడే అతడు.

నాగభూషణానికిమాత్రం పెద్దలు, పిన్నలు ఎందరో తన మీద ఆశలు పెట్టుకున్నారన్న విషయం మాత్రం తెలియదు. స్వతహాగా అతను బిడియస్థుడు నెమ్మదస్తుడు. అమాయకుడు. కాని తెలివైనవాడు.

ఈ తెలివితేటలు యూనివర్సిటీ పరీక్షలు పాసవటానికి పనికి వచ్చేవే అని మాత్రం తెలుసుకోవాలి. లోకాన్ని చదివే తెలివితేటలే ఉంటే ఈ కథ రాదు.

ఆరు నెలలై ఉంటున్నాడు నాగభూషణం ఆ ఇంట్లో. ఉదయాన్నే గరికన్న ఇల్లు చిమ్మి, మంచి నీళ్ళు పెట్టి, హైస్కూలు వీధిలో ఉన్న హోటలు నుండి టిఫిన్, కాఫీ తెచ్చి పెట్టిన తరవాత పక్క మీద నుండి లేచి బ్రష్ చేసుకుంటూ తోటంతా కలయ తిరుగుతాడు. అది అతనికి ఆనందంగా ఉంటుంది. బావి దగ్గర ముఖం కడుక్కొని, కాఫీ టిఫిన్ తీసుకుని ఒక రోజు ఆలస్యంగా వచ్చే తెలుగు పేపరును చూస్తూ కాలం గడిపి, ఎనిమిదిన్నరకల్లా స్నానం చేసి, రెండోసారి కాఫీ ఫ్లాస్కులోంచి వంచుకుని, తొమ్మిదిన్నర కల్లా తయారై ఆఫీసుకు బయలుదేరతాడు. కోనేటిలో స్నానాలు చేసే ఆడవారో, బట్టలుతుక్కునే వారో అతని వేపు సూటిగానో, ఓరగానో చూస్తూంటే గబగబా అడుగులేసుకుంటూ తల వంచుకునో, పక్కకు తిప్పుకునో గండం గడిచిందిరా అన్నట్టు దాటిపోతాడు గతులు తప్పే నడకతో. అందుచేత ఏ సుందరాంగి, ఏ వనజాక్షి, ఏ పద్మనేత్రి, ఏ లతాంగి తన్ను చూస్తున్నదో అతనికి తెలియదు.

''ఈతని పేరు నాగభూషణమా? బాగా కుదిరిందే ... కాకపోతే మన్మథుని దహించిన నాగభూషణమైతేనే చికాకు. కానీ చూదాం ...'' అనుకొన్నది. ఆఫీసుకు పోయే నాగభూషణాన్ని కోనేటిలో కాళ్ళు ఉంచుకొని, మెట్టుపై కూర్చొండి, ముఖానికి పసుపు రాసుకుంటూ. ఆటు తరవాత ఆ అమ్మాయి ఆ వేళలో అక్కడ కనిపించటం మానేసింది.

ఉదయం ఏడుంపావు.

నాగభూషణం కిటికీ దగ్గర నిలబడి గడ్డానికి సబ్బు రాసుకుంటున్న వేళ పెరటిలోని బావి గిలక కిర్రు కిర్రుమని చప్పుడయింది. నాగభూషణం ఉలిక్కిపడ్డాడు. 'ఇన్నినాళ్ళుగా లేనిది ఈరోజేమిటీ వింత? ఈ పెరటి బావిలోంచి నీళ్ళు తోడుకోగల సాహసం ఎవరి కుంది?' అని అనుకుంటూ కిటికీ ముూల లోంచి పెరటిలోకి చూశాడు. అలా చూస్తే బావి స్పష్టంగా కనిపిస్తుంది. ఈ సారి అతనికి బావి కనిపించటమేకాదు, ఒక పద్దెనిమిది, ఇరవై ఏళ్ళ వయసున్న అమ్మాయి నీళ్ళు తోడుకుంటోంది. అతనికి ఆమె ముఖం, నడుము భాగం వరకు ఆమె శరీరోపరి భాగం కనిపించసాగాయి. ఆమె నీళ్ళు లాగేటప్పుడు ఆమె ముఖం మరీ స్పష్టంగా కనిపించ సాగిందతనికి. ఒక్క క్షణం ఆగి చూశాడు. ఆమె అందంగానే కనిపించింది.

'ఎవరీమె? ఈ పెరటిలోకి ఎందుకు రావాలి?' ప్రశ్న వేసుకున్నాడు.

'ఎవరైతేనేం? ఒక బిందెడు నీళ్ళు తోడుకుంటే నాకేం నష్టం! అయినా ఆ అమ్మాయి గవరమ్మకు తెలిసిన పిల్లో ఏమో!'' అని వెంటనే సమాధాన పడ్డాడు.

ఆమె నడుముకు బిందె నెత్తుకుని వచ్చిన వెనుక దారినే వెళ్ళిపోయింది. తల ఎత్తి చూడలేదు. ప్రక్కకైనా తిరిగి చూడలేదు.

'ఎవరిమె' అనుకుంటూ ఆలోచనలో పడ్డాడు. అతడు ఆలోచనల్లోంచి తేరుకోక ముందే మళ్ళా బావి గిలక కిర్రుమంది. అప్పుడు సమయం పావు తక్కువ ఎనిమిది. నాగభూషణం కిటికిలోంచి మళ్ళా చూశాడు. ఈ సారి రెండు బిందెలలోకి నీళ్ళు తోడుకుంటోంది, అదే వైఖరి. తల ఎత్తదు. ప్రక్కకు చూడదు. ఒక బిందెను నడుము కెత్తుకుని, చిన్న కూజా బిందెను కుడిచేత పట్టుకుని వచ్చిన దారినే వెనుక వేపు నుండి వెళ్ళిపోయింది.

స్నానానికి తయారవుతూ టవల్‌ను భుజం మీద వేసుకుంటూండగా ఒక బిందెతో వచ్చిం దామె. అప్పుడు టైము ఎనిమిదింపావు. ముందుకువెళ్ళే అతను వెనుక గదిలోనే ఆగిపోయాడు. ఆమె రెండు చీరెలు ఉతుక్కుని, బిందెలో నీళ్ళు నింపుకుని, చీరెలు భుజాన వేసుకుని, నడుముకు బిందె నెత్తుకుని తన దారిని పట్టుకుని ముందుకు వెళ్ళుతూ ఒకసారి వెనక్కి తిరిగి చూసి వెళ్ళిపోయింది.

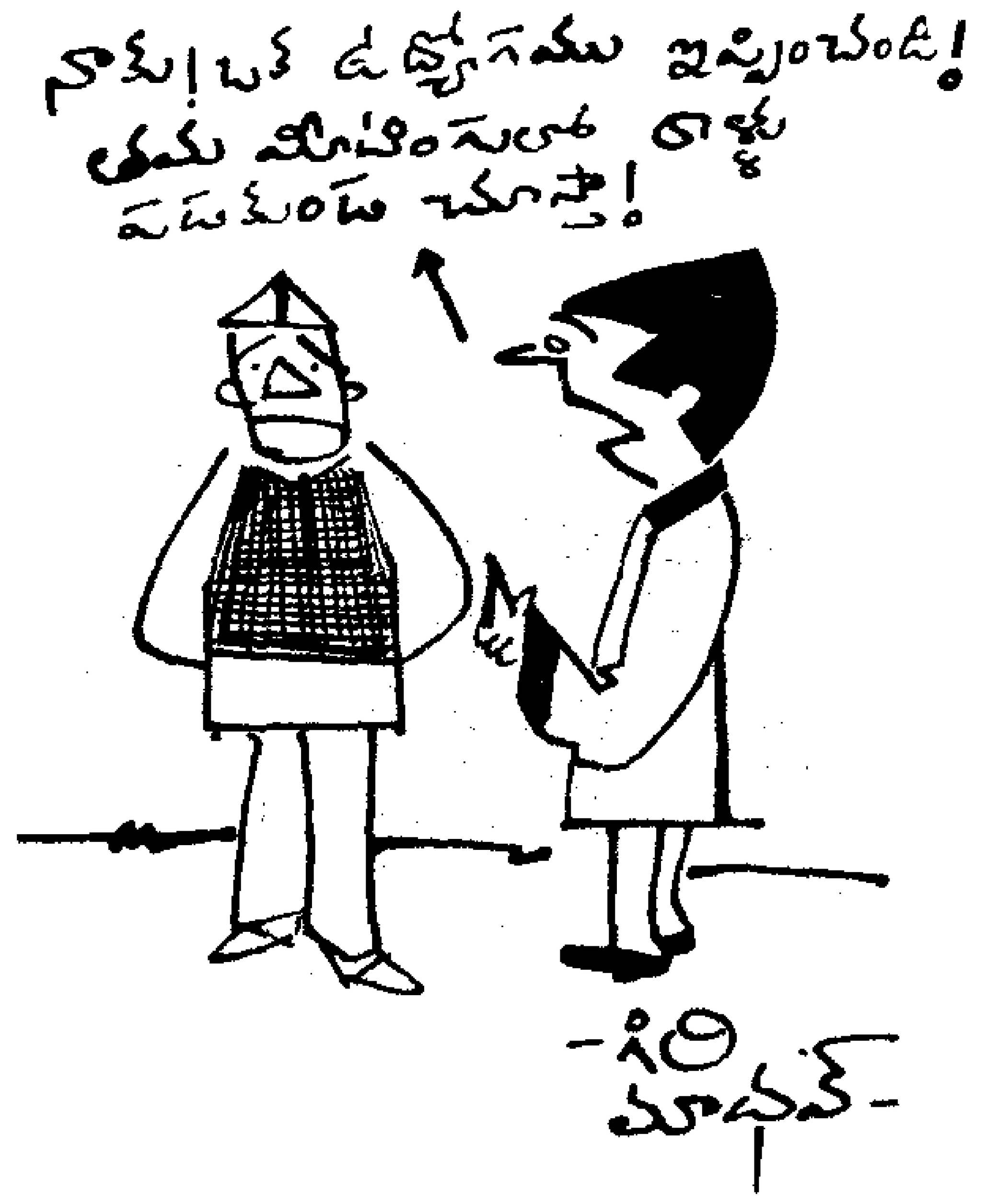

అప్పటి కర్థమైంది నాగభూషణానికి ఆమె మరి తిరిగి రాదని.

ప్రతి రోజూ అతడు స్నానానికి వెళ్ళవలసిన టైము ఎనిమిదిన్నర. ఆ రోజు ఎనిమిది నలభై అయింది. తన కార్యక్రమం బలవంతంగా మార్చబడినందుకు అతనికి కోపం వచ్చింది కూడా. ఆ రోజు స్నానం కూడా ఆలస్యమైంది. అందుకు అతనికి మరీ చిరాకు వేసింది.

మర్నాడూ అంతే జరిగింది.

ఏడుంపావు—పావు తక్కువ ఎనిమిది—ఎనిమిదింపావు—ఎనిమిది నలభైకే నాగభూషణానికి బావి దక్కింది.

ఆ రోజు లంచ్ టైములో కేరియర్ తెచ్చిన గరికన్నతో అన్నాడు: ''నిన్నటి నుండి మన బావి లోంచి ఎవరో అమ్మాయి నీళ్ళు తోడుకోపోతోందోయ్!''

'ఎవరేటి, బాబూ!' అన్నాడు విస్మయంతో గరికన్న.

''నాకు తెలుసేమిటి? నీళ్ళు తోడుకుంటే నాకేం అభ్యంతరం లేదు. కాని పావు తక్కువ తొమ్మిది వరకు బావి వదలదు. నా పనులన్నీ ఆగిపోతున్నాయి.''

''ఆమాగని సెప్పేండి, బాబూ! తప్పేటి? నా నామీకాడ కొచ్చియాలి కానీ, నేపోతే నానే సెప్పేద్దును. ఏటా ఇకారాలు! పెద్దమడుసులతో యివ్వారమా? మరేటన్నావా? మీకేం బయం నేదు. సెప్పేండి—రావద్దనే సెప్పేండి'' అని గరికన్న సలహా ఇచ్చాడు.

నాగభూషణం మాత్రం అలా చెప్పలేకపోయాడు. అలా మరో వారం రోజులు సాగింది. నాగభూషణం కూడా తన వేళలను సర్దుకున్నాడు. ప్రతి రోజూ బావి దగ్గర ఆమె గాజుల చప్పుడు అతనికి ఆనందదాయకంగా ఉంది. ఒక రకంగా కిటికీలోంచి ఆమెను చూడటానికే అలవాటుపడ్డాడు. ఆమె రాకకై నిరీక్షించటం దిన చర్యలో ఒక భాగమయింది. తల వంచుకుని పోయే ఆమె నుదుటిపై పడే ముంగురులు కుడి మోచేతితో సర్దుకునేటప్పుడో, బిందెను నడుము కెత్తుకునేటప్పుడో తల ఎత్తి చూడ సాగింది నాలుగైదు రోజుల నుండి. ఒకటి రెండు సార్లు తన వేపు చూడటం కూడా నాగభూషణానికి గుర్తు.

ఆకస్మాత్తుగా ఆమె బావి దగ్గర నిలిచే వ్యవధి మరి కొంత పొడిగింపబడింది. ఆ పొడిగింపులో జరిగేదే ఆమె స్నాన కార్యక్రమం. ఈ కార్యక్రమం ఒకింత ఆసక్తిదాయకంగాను, మరోకింత ఇబ్బందికరంగాను తయారైంది నాగభూషణానికి. ఆమెను రానీయకుండా ఉండాలని ఎంత మనసులో ఉందో, ఆమె రాకపోతే ఎలాగ అన్నది అంతగానూ ఉన్నది అతనిలో.

ఆ రోజు రీజనల్ మేనేజర్ ప్రోగ్రామ్.

ప్రతి రోజు కన్నా కొద్దిగా ముందుగా వెళ్ళి సర్దుకోవలసి ఉంది. అంత క్రితం రాత్రి చాలా సేపటి వరకు బ్యాంక్‌లోనే ఉండవలసి రావటంచేత ఉదయం ఎనిమిదికి గాని అతనికి మెలకువ రాలేదు.

అతను ఆదరా బాదరా ముఖం కడిగి స్నానానికి తయారయ్యేసరికి ఆమె ప్రత్యక్షం. నాగభూషణం ఒళ్ళు మండిపోయింది. అప్పటికే ఆమె బట్టలు స్నానానికి వీలుగా అమర్చుకుంటోంది. కోపంతో దబదబా ఉన్న నీళ్ళనే వెనుక గదిలో నాలుగు చెంబులు దిమ్మరించుకుని ఆఫీసుకు తయారై పరుగెత్తాడు. ఆర్. ఎమ్. రాక కాస్త ఆలస్య మయింది గానీ లేకపోతే మాట పడేవాడే.

మర్నాడు ఆమె స్నానం చేసి నీళ్ళు తీసుకువెళ్ళే వేళ సాహసించి ఆమె ఎదుట పడి, ''మీరు రావటం గాని, నీళ్ళు తీసుకెళ్ళటం గాని నాకు అభ్యంతరాలు కావు. కాని మీరు గంటల తరబడి బావి దగ్గరే ఉంటే నా పనులు చెడుతున్నాయి. ఆఫీసులో మాట పడవలసి వస్తోంది'' అని రిహార్సలు వేసుకున్న నాలుగు మాటల్ని తప్పు లేకుండా అనేశాడు.

ఆమె కొద్దిసేపు మాటల్లేకుండా నిలబడి ఒకసారి కన్నెత్తి చూసి, తల దించుకుని, ''క్షమించండి ... దూరమైన మాకు మంచి నీటి బావి ఇదొక్కటే ... ఇంటిల్లిపాదికి నీళ్ళు కావాలి. అందుకే? కోనేరు

అయితే కాన... ఏవో, బాబూ! ... పూరు మంచిది కాదు. నలుగురు నాలుగు రకాలు ... ఎత్తావు" అంటూ జారుకున్నాడు పోలయ్య.

'పూరు మంచిది కాదు. నలుగురు నాలుగు రకాలు' అని పోలయ్య అనటంతో కంగారుపడ్డాడు అతను.

ఆ రోజు సాయంత్రం ఆకాశమంతటా దట్టంగా మబ్బులు కమ్ముకున్నాయి. గాలి దుమ్ము, చిరుచీకటి ఆమె రాదేమో అని దిగులుపడుతూ పెరటివేపే చూస్తూండిపోయాడు. కాని ఆమె వచ్చింది.

ఆనందంగా బావివేపు పరుగెత్తాడు.

"నీవు రావేమో అనుకున్నాను" అన్నాడు ఆమె రెండు చేతులు పట్టి.

"నేనూ రాలేనేమో అనే అనుకున్నాను. కాని ఇక రానని చెప్పడానికే వచ్చాను ... ఇక నేను రాలేను" అందామె తల దించుకుని.

ఆమె చేతులు గట్టిగా పట్టుకుని, "ఏం? ఎందుకని? ... ఎందుకు రాలేవు" అని అడిగాడు.

"ప్రతి రోజు సాయంత్రం అయ్యే ఆలస్యానికి సంజాయిషీలు చెప్పలేకపోతున్నాను. మా అమ్మ అసలే అనుమానం మనిషి. ... నాకు పెళ్ళిమాటలు కూడ అవుతున్నాయి... అది చెప్పడానికే వచ్చాను."

"నీ కిష్టమేనా?"

"నా ఇష్టంతో పనేముంది? అమావాస్యతరవాత పెళ్ళి చూపులు ... కుదిరితే వెంటనే పెళ్ళి. అమ్మ ఆ పనిమీదే వెళ్ళింది."

"నో! అలా జరగడానికి వీలులేదు." ఆమె భుజం చుట్టూ చేతులువేసి దగ్గరకు తీసుకుంటూ అన్నాడు.

వాన చినుకులు మొదలయ్యాయి. చినుకులు పెద్దవయ్యాయి. వాన వాళ్ళమీదే కురుస్తోంది.

"లేకపోతే ఏం చేస్తారు?" ఏడుపు గొంతుతో అంది.

"మీ ఇంటికి వచ్చి మీ అమ్మగారికి చెపుతాను నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోబోతున్నట్టు."

"ఇవన్నీ ఒట్టి మాటలే. మీ కా ధైర్యముందా?"

"ఏం? మీ అమ్మ రాక్షసా! మింగేస్తుందా?" ఆమెకు మరీ చేరువ అవుతూ అన్నాడు.

"అలా ఆయినా బావుణ్ను. పైసా కట్నం ఇచ్చుకోలేని బీదది. ఇప్పుడు చెప్పండి."

"ఏం! నేను డబ్బుకు పుస్తె కట్టే మనిషి ననుకున్నావా?"

"ఈ పెళ్ళి జరక్కపోతే నే బ్రతకను."

"నేను మాత్రం . . . అయినా అలా ఎందుకు జరుగుతుంది? మీ అమ్మ వచ్చిన వెంటనే వచ్చి కలుస్తాను—సరేనా!"

తలూపింది.

వానలోనే నీళ్ళు పట్టుకుని వెళ్ళిపోతూంటే గేటు వరకు వెనక వెళ్ళాడు.

"మరి వర్షంలో తడవకండి. జలుబు చేస్తుంది. జ్వరం వస్తుంది. ఒళ్ళు, తల బాగా తుడుచుకోండి" అని మరీ మరీ హెచ్చరించి వెళ్ళిపోయింది.

మర్నాటి ఉదయం నీళ్ళకి రాలేదు.

దారిలో కంచె అవతల కనిపించనూలేదు.

ఆమె కేమయిందో అని కంగారు పడ్డాడు.

ఆ సాయంత్రం కూడా ఆమె రాలేదు.

మరీ కంగారు పడ్డాడు.

కేరియర్లో అన్నం అలాగే ఉండిపోయింది.

రాత్రి పది గంట లయింది. మరి ఉండలేకపోయాడు. కాళ్ళకి చెప్పు లేసుకుని చీకటిలోనే బయలు దేరాడు. పూరంతా నిద్రపోతూంది. ఆ వీధి మరి నిద్రపోతూంది. నెమ్మదిగా ఆ చీకటిలోనే ఇంటిని గుర్తు పట్టాడు. కంచె దాటి పాత పెంకుటింటి వేపు అడుగులేశాడు. ప్రక్క పూరింటిలో చుట్టకాలుస్తున్న అగ్గిరవ్వ వెలగటం అతడు గమనించలేదు.

తలుపులు దగ్గరకేసి ఉన్నాయి. తలుపులు తోసి లోపలి కెళ్ళాడు. చాప మీద బొంత పరుచుకుని నిద్రపోతూంది. ప్రక్కన నులక మంచం మీద ఎవరో—పారిజాన్ లాంతరు మాగన్ను పెట్టి నిద్ర పోతున్నారు.

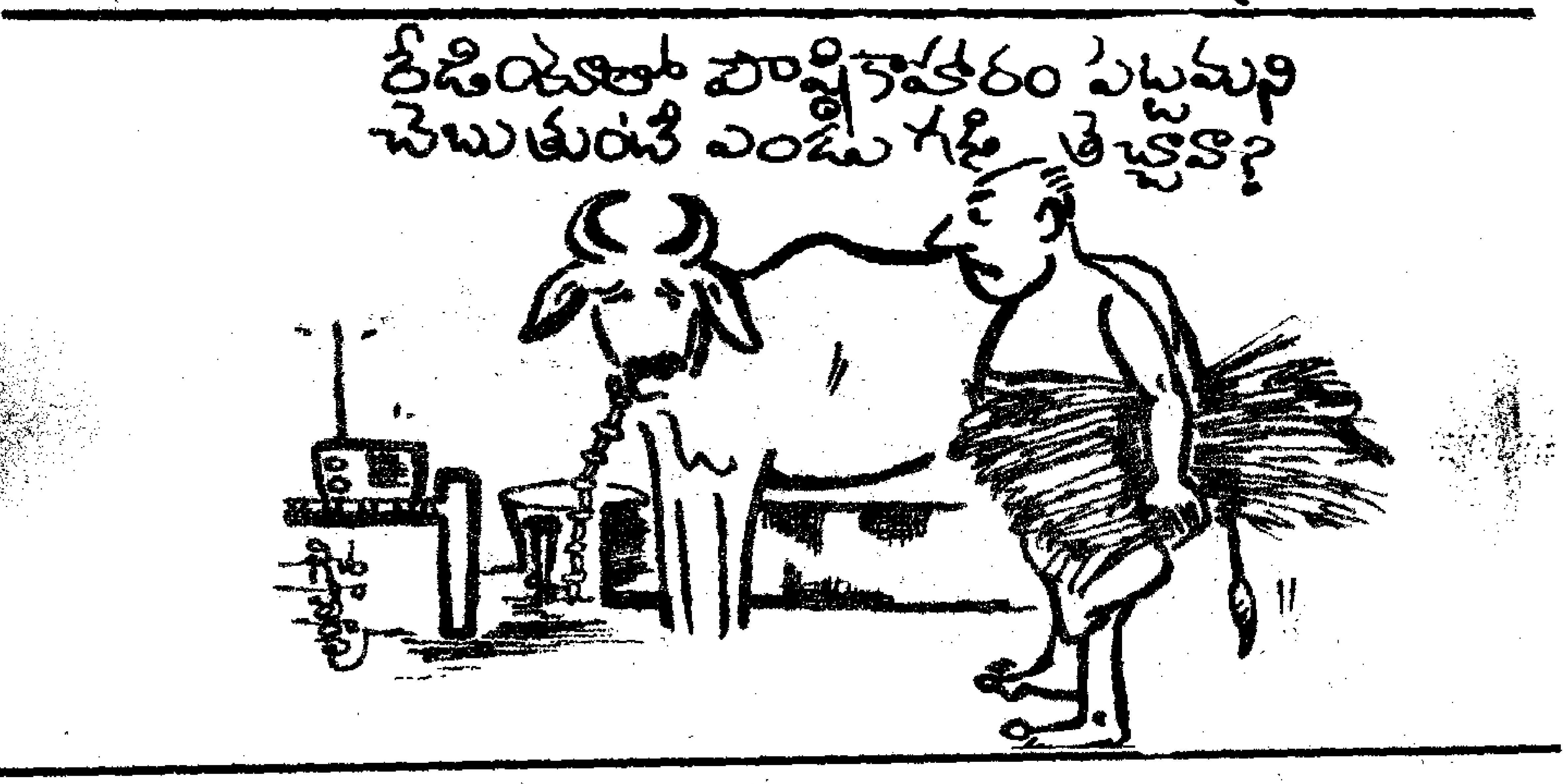

తలుపు దగ్గర చప్పుడు విని ఉలిక్కిపడి లేచి నాగభూషణాన్ని చూసి "మీరా! . .. అయ్యో! ఇంత రాత్రి వేళ. . ." అంటూ ఒంటి మీద బట్టలు సవరించుకుంటూ కంగారుపడింది.

"నేనే—నిన్ను చూద్దామని వచ్చాను. నీవెందుకు రాలేదు? నీకేమయింది?" అలా ఉన్నావేం! జ్వరమొచ్చిందా?" అంటూ కంగారుగా నిలదీసి ప్రశ్నలు వేశాడు.

"మిరియాల కషాయం తాగాను. తగ్గిపోతుంది. . . అయినా. . . ఈ రాత్రి వేళ మీరు. . . అయ్యో! ఇంకెవ్వరైనా ఉంటే! ఎవరైనా చూస్తే. . ."

"చూస్తే. . . ఏం? మాటిమాటికీ. . .నేను పెళ్ళి చేసుకోబోయే వాళ్ళం. అవ్వా! అయినా నీ కేమైపోయిందో అని కంగారుగా నే వస్తే వినవే మాట ఇదేనా!"

"అది కాదండీ. మేం బీదవాళ్ళం. . .మాటలు మమ్మల్ని మురికిగా అంటారు. అదే నా బాధ. నాకు మాత్రం మిమ్మల్ని చూడాలని లేదా? రెండు పొద్దులు వద్దామనే అనుకున్నాను. కదల లేక పోయాను. అయ్యో! మిమ్మల్ని కష్టపెట్టాను కాబోలు" అని ఆమె బాధ పడుతూంటే తలుపు దగ్గర అలికిడైంది.

"ఎవరో వచ్చారు. ఆ ప్రక్క నిలబడండి" అంది. ఒక్క ఉదుటున పోలయ్య లోపలికి వచ్చాడు.

"ఏం బాబూ! పనికొంపలు వదిలేసి పాపాత్ముల ఇళ్ళలోకి దొంగలుమని పెళ్ళారా మీకు పదువు! అర్ధరాత్రి... మరియాదేనా ఇది? అవతలికి నడూ." అరిచేట్టుగా అన్నాడు.

"పోలయ్యా! పోలయ్యా!" అంటూ వారించబోయింది. "నిన్ను నమ్మకొమ్మ. తెల్లబట్ట లేసుకునే ఈ బాబుల సంగతి నా కెరిక. అవసరం తీరనంత దాకా పొయ్యే రకాలు. నాలుగు వెలం కార్చించి మానెన్నా నీ యవ్వారం. పద. వీధిలోని యవ్వారం అందరికి సెప్తా."

"పోలయ్యా! అనవసరంగా మాటలనకు. వీధిన పంచాయితీ పెట్టే పరిస్థితి ఏమీ లేదు. మేము ప్రేమించుకున్నాం. పెళ్ళి చేసుకుంటాం. ఈ రోజంతా కనిపించకపోతే ఉండలేక వచ్చాను. నీళ్ళమ్మగారు రాగానే పెళ్ళి మాటలు..."

"నిజమేగా..." తలపాగా సవరించుకుంటూ అడిగాడు.

"నిజమే!"

"నా సంగతి కూడ వినికే కదా. నానో పచ్చి రవుడిని. గౌరీ పున్నమి పండగలికి పుస్తెం నేసి గొంతు కోసే మెడ కనక్కున కొరికే మొనగాణ్ణి. వినికా! పూరు మంచిది కాదు. నా వసలే మంచోణ్ణి కాను" అని హెచ్చరించాడు.

"నీకు పని కల్పించనులే, పోలయ్యా!" అన్నాడు నాగభూషణం.

మరో వారంకే ఇద్దరి పెళ్ళయింది.

నాగభూషణం బీదింటి పిల్లనెలా పెళ్ళి చేసుకున్నాడో ఎవరికీ అర్థం కాలేదు!

పెళ్ళయిన మర్నాడు ఆమె పోలయ్యకి, "అన్నలా ప్రతి రోజూ కాపాడేవాడివి. నీ ఋణం ఎలా తీర్చుకోను" అంటూ వంద రూపాయలిచ్చిన సంగతి నాగభూషణానికి తెలీదు.

ప్రతిరోజు బిందెలకు బిందెలు నీళ్ళను మోసుకుపోయే ఆమె వంటకి ఎక్కడ నుండో నీరెందుకు తెప్పిస్తుందో తెలీదు.

ఎండా కాలంలో కూడా ఎవరూ ఆ బావి నీరు వాడరన్న సంగతి అతనికి తెలీదు.

పెళ్ళయిన తరువాతే తెలిసిం దతనికి ఆమె పేరు పార్వతి అని. అవును! ఆమె పార్వతే. ★